

Vse od proslave dneva državnosti Republike Slovenije je v naših medijih, posebno tiskanih, veliko pisanja o rdeči peterokraki zvezdi. Oglašajo se njeni nekdanji nosilci, že ostareli, ki kaj drugega več ne zmorejo, kot nergati in se hvalisiti s svojimi dejanji med NOB oz. revolucijo, tudi takimi, ki jih danes prištevamo med zavržena. Pridružujejo pa se jim nekateri mladci, potomci in priskledniki, ki so jih te zvezdoneše »vzgojili« in jim prali možgane s tem, da so svojim mladim nudili ugodnosti in privilegije, ki so si jih sami prilastili. Ob spremljanju tiska pa sem tudi vesela, saj ugotavljam, da je vedno več tistih piscev, in to različnih starosti, ki so, ali spregledali pravi značaj rdeče zvezde ali pa so pod njo doživljali grozote, ki jih čutijo še danes. Zato se strinjajo, da tak znak – rdeča zvezda – ne more in ne sme biti prisoten na proslavah naše nove, mlade države. Ne samo zato, ker to ni nikakršen simbol Republike Slovenije, pač pa tudi zato, ker nas še vedno razdvaja, ker mnoge izmed nas spominja na grda in nepoštena, nečloveška dejanja, na trpljenje, ki so ga mnogi pod njo doživljali, še več, mnogi nedolžni tudi umirali. In končno, tak zank so nosili ob našem osamosvajanju tisti, ki so nameravali to preprečiti, odkrito, mnogi pa tudi prikrito.

Ker bi želela utemeljiti naslov svojega pisanja in svoje uvodno navajanje, sem se odločila napisati žalostno življenjsko zgodbo svojega moža, ki se je kot šestletni otrok srečal s to rdečo zvezdo in mu je le-ta uničevala otroštvo, mladost in pustila posledice za vse življenje. O tem mi je pripovedoval kot dvajsetletni fant, pozneje pa sem v najinem skupnem življenju podoživljala z njim njegovo gorje, ko ga je v nočnih urah ta zvezda preganjala. Njegovo zgodbo so mi v podrobnostih potrdili nekateri sorodniki, nekateri sosedje, saj so podobno preživljali tudi sami in so bili srečni, da so o tem lahko govorili, dolgo, dolgo niso smeli oz. si niso upali. Mnoge od teh sem spoznala, ko sva se z možem vsako leto udeleževala spominske slovesnosti na mestu nekdanjega teharskega taborišča. Posebno sem bila presenečena, ko me je kot govornico na eni od takih slovesnosti po zaključku obstopila množica ljudi, nekateri tudi iz tujine. Mnogi od teh so doživljali podobno trpljenje kot moj mož v svoji mladosti. Nekatere od teh še danes srečujem v Domu Sv. Jožef, kjer danes prebiva moj mož. Za kar nosi del krivde tudi rdeča zvezda. Negovalci so mi povedali, da moža še vedno mučijo neki čudni strahovi.

Zdaj pa moževa življenjska zgodba:

Bilo je v pozni jeseni leta 1944. Mali Ivan je bil takrat star šest let. Z materjo, očetom in nekoliko starejšo sestro so živeli v enosobnem najemniškem stanovanju tik ob cesti, ki še danes vodi iz Celja mimo nekdanjega teharskega taborišča proti Dramljam. Nobeden od staršev ni bil zaposlen. Preživljali so se s tem, kar je prinašal oče domov kot plačilo za njegovo delo. Mati je pričakovala še tretjega otroka. Oče je bil priden, delaven in zelo spreten, zato je bil priljubljen, saj se je lotil vsakršnega dela – delo na polju, popravila vozov ipd. Malega Ivana je večkrat vzel s seboj. Po napornem delu je včasih posedel s sodelavci ob kozarčku jabolčnika. Takrat so marsikaj podebatirali. V svojem pogovoru so se zgražali nad tem, da so v hiše ponoči prihajali t.im. gošarji in

na silo odpeljali očete, mlade fante ter pobrali kar se je dalo – obleko, prekajeno meso, mast, včasih tudi kar živino. To so potem odnesli v svoje skrivališče, ali pa tudi na svoje domove, če je bilo kaj več vredno n.pr. ure, prstane i.pd. Oče se je bal, da bodo prišli tudi po njega, zato ni spal doma. Prihajal je skrivaj, prinesel hrano, potem pa izginil v noč. In zgodilo se je, da je neko noč, nekateri so rekli, da prav na Ivanov rojstni dan, prišel domov. Skupaj so se najedli, nato so legli; mati in otroka na posteljo, oče pa se je odločil, da bo malo zaspal kar pod posteljo. Sredi noči jih je zbudilo vpitje in razbijanje po oknu in vratih. Nekdo je ^{očeta} verjetno videl in obvestil partizane. Razbijajoči so namreč vpili: »Partizanska vojska odprite!« Mati je vstala, a se ni uspela obleči, že so zrušili vrata in vdrli v sobo. V jokajoča otroka so naperili puško, rekoč, da če ne utihneta, ju bodo ustrelili. Mož mi je povedal, da so bili grdi, kosmati, na kapah pa so imeli velike rdeče zvezde. Dva sta se sklonila in potegnila izpod postelje očeta. Potem so ^{ga} zvezali, premetali ves prostor in vzeli nekaj odeje, uro, materi pa so potegnili z roke poročni prstan. Z zvezanim očetom so krenili po cesti, otroka pa sta z materjo bosa tekla po snegu za njimi in prosili naj pustijo atija. Eden se je obrnil, nameril v njih puško in zagrozil, da jih bo vse postrelil, če takoj ne izginejo.

^{četa} Očka niso videli nikoli več. Zvedeli so le to, da so šli proti Dramljam, saj so tisto noč pobrali še nekaj moških in izropali nekaj hiš ob tej cesti. Mati in otroka so potem dolgo jokali in čakali, a očeta niso dočakali. Mož mi je tudi povedal, kako je po vojni, ko so mimo njihovega okna gnali cele kolone v taborišče nad vasjo, skrivaj spremljal kolono, upajoč, da bo morda kje ugledal očeta, saj so bili vendar tisti na konjih z rdečo zvezdo na čelu, le kosmati niso več bili. Zgrožen je bil, kako so topli in suvali s puškinimi kopiti uboge ljudi – moške, ženske pa tudi otroke. Po odhodu kolone so našli pod oknom porcelanasto skledo, ki jo je eden od revežev odvrigel. Še danes jo hranimo.

Prišla je tako opevana svoboda. Mali Ivan je bil star sedem let in kot prva generacija je moral v šolo. A v šolo ni rad hodil. Ker je pogosto manjkal, bil je velikokrat bolan, včasih pa je moral tudi paziti na malo sestrice, ker je mati šla v »taberh« h kmetom, da so lahko preživeli. Starejšo sestro so vzele tete k sebi v Zagreb. Čeprav bister, je bil njegov uspeh slab. Učitelji, ki so bili v večini le »partizanski tečajniki«, so bili fanatični častilci partizanov, Tita in rdeče zvezde. Le-ta ga je posebno motila na zastavi, ki je visela nad tablo. Sicer pa so ga učitelji ob vsaki otroški nerodnosti zmerjali z otrokom izdajalca, češ da ni čudno, saj je tak kot je bil oče.

Ker je bilo v vasi še nekaj fantov s podobnimi težavami v šoli, so se nekoč dogovorili, da pobegnejo v Avstrijo. Ivan je bil takrat star še ne trinajst let. Nekateri so bili starejši, a še vedno le otroci. Mož mi je s solzami v očeh pripovedoval, kako so ponoči taval po gozdovih in iskali pot v Avstrijo. Končno jih je patrulija ujela. Vse so zaprli v Stari pisker v Celju. O dogajanju v zaporu mi mož ni veliko pripovedoval. Spoznala pa sem, da je bila to zanj velika sramota vse življenje. Šele sedaj, ko leži bolan v Domu Sv. Jožef, sem pri urejanju in pospravljanju našla med njegovimi papirji mapo z njegovimi zapiski in žalostnimi pesmimi, v katere je izlil vse svoje bolečine in hrepenenje po očetu in materi v času zavora. Ko so ga izpustili, se je, še ne star petnajst let, zaposlil na žagi, kjer je moral opravljati ponoči težka fizična dela. Večkrat

se je poškodoval. Zaradi slabe hrane, težkega dela in z glodajočo bolečino v njegovi ranjeni duši, je pogosto zbolel. Nekajkrat so ga komaj rešili.

Midva sva se spoznala neko jesen, ko sem zadnje leto obiskovala učiteljišče v Celju. Na prvem srečanju sva ugotovila, da je le šest dni razlike v najini starosti. Na enem izmed srečanj me je popeljal na kraj, kjer je nekoč stalo teharsko taborišče. In prav tu je bilo tisto mesto, kjer mi je razkril svoje dotedanje življenje. Njegova zgodba mi je segla globoko v srce. Od tedaj sem se tudi sama začela zanimati za dogajanje na tem mestu groze in trpljenja in prav zato sem pozneje, kot predsednica MO SDS Celje, z veseljem sprejela vlogo osrednje govornice na eni izmed spominskih slovesnosti na tem mestu. Seveda sem v govoru morala poudariti morilski simbol rdeče zvezde.

Ko sva postala mož in žena, se je tudi možovo življenje umirilo. Kmalu je nadoknadil vse, kar mu je bilo prej onemogočeno glede šolanja. Končal je osnovno šolo, nato ekonomsko in diplomiral na višji šoli v Mariboru. Postal je najboljši mož, dober oče najini hčerki in zelo dober šef svojim sodelavcem, le v partijo ga niso mogli spraviti, kakor tudi mene ne. Ne smem pa pozabiti napisati, da si je ves čas prizadeval najti očetov grob. S sliko v rokah je hodil po Dramljah in okolici in spraševal. Imel je srečo. Prišel je do moškega, ki je očeta prepoznal po sliki in povedal, da ga je prav on pokopal, ~~ko~~ ga je našel ob nekem potoku v gozdu v bližini Dramelj, golega, ustreljenega in obgriženega od lisic. Tu smo potem uredili grob in postavili križ. Le tega pa nama je nekdo večkrat odstranil. Morda pa je koga pekla vest, ali pa ga je motil križ. Najbrž je bil kak bivši nosilec rdeče zvezde. Pa še to. Starejša sestra je izvedela, kdo je očeta ustrelil. Ta rdečezvezdaš je bil za to dobro nagrajen. Seveda sigurno tudi za več podobnih dejanj. Po vojni je imel več dobro plačanih funkcij v gospodarstvu in politiki. Privilegijev so bili deležni tudi potomci morilca, zato so, ko je sestra v neki družbi izdala njegovo ime, strahovito pritisnili nanjo. Grozili so ji s tožbo, zaporom. Sestra je, zavedajoč se, da bodo tožniki še vedno pod zaščito rdeče zvezde, omagala. Duševno ranjena že od mladostnih let, je poskušala narediti samomor. Čeprav so jo rešili, danes večino svojega življenja preživi v psihiatrični bolnišnici.

To je resnična zgodba o tem, kako je morila in kaj povzročala rdeča zvezda. In sedaj sprašujem: Kdo si še upa trditi da bi rdeča zvezda morala biti prisotna na proslavah in upa biti užaljen, če ne sme? Duhovnik Janez Turinek je napisal: » To je simbol smrti, ga je dobro odnesti čim prej na deponijo visokoradioaktivnih odpadkov deset klafter pod zemljo«. Jaz se s tem popolnoma strinjam. Le besede, da si je rdečo zvezdo izmislil ubogi človek, bi morda zamenjala za besede, da si jo je izmislil hudič v človeški podobi. Zato HVALA, HVALA tistim, ki so peklenski pomen rdeče zvezde doumeli, spregledali njeno laž in niso dovolili njej in njenim častilcem, morda celo nosilcem, prisostvovati na proslavi dneva državnosti. Upam, da bo tako ^{tudi} ~~hudič~~ v bodoče – nikjer in nikoli več rdečega peterokrakega zmaja.

Zapisala: Fanika Vodopivec , Celje

Tel. 041 74 37 38

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA FINANCE
DAVČNA UPRAVA REPUBLIKE SLOVENIJE
DAVČNI URAD: CELJE

Izpostava: CELJE
VODNIKOVA 3
3000 CELJE
Številka: 2003/52034
Datum: 02.07.2003

Davčna uprava Republike Slovenije, Davčni urad CELJE, Izpostava CELJE izdaja na podlagi 9. in 28. člena Zakona o davčni službi (Ur.l. RS, št. 18/96, 36/96, 87/97, 48/98, 26/99, 54/99, 85/00 in 79/01) in 1. odstavka 179. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Ur.l. RS, št. 80/99, 70/00 in 52/02), na zahtevo VODOPIVEC IVAN, LOPATA 020I, 3000 CELJE naslednje

POTRDILO

IVAN VODOPIVEC, roj. 19.11.1938
LOPATA 020I
LOPATA
3000 CELJE
je vpisan(a) v davčnem registru pod številko 29935750.

To potrdilo se izdaja na podlagi davčnega registra in se sme uporabljati samo za namen, za katerega je bilo zahtevano, in sicer kot potrdilo o davčni številki.

Po 10. tč. 28. čl. Zakona o upravnih taksah (Ur.l. RS, št. 8/00, 44/00, 81/00 in 42/02) sta prijava in potrdilo o vpisu v davčni register takse prosta.

Po pooblastilu direktorja

DANIELA HORVAT

REPUBLIKA SLOVENIJA

UPRAVNA ENOTA Celje

**POTRDILO O STATUSU ŽRTVE VOJNEGA
NASILJA**

IVAN VODOPIVEC
(ime in priimek)

25.11.1938

(dan, mesec in leto rojstva)

Lopata 20 i, 3000 CELJE

(stalno prebivališče)

Ima priznan status – ŽRTVE VOJNEGA NASILJA

Otrok enega ubitega starša

1. za čas od do
(kategorija žrtve)

2. za čas od do
(kategorija žrtve)

Ser. G. N° 000188 07.01.2011
(evidenčna št.) (izdano dne)

.....
(podpis) Obr. T-88